

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: LÆRKEN.

Citation: Kaalund, H. V.: "LÆRKEN.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid73851/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

FREDSPIBEN.

Jeg var en Vild, som Fuglen fri,
mig skulde de ikke tæmme!
Til Urskoven i min Fantasi
jeg flygted, dér havde jeg hjemme.

Dér svor jeg de Tamme en evig Krig --
Men hvad kan ej Tiden forandre!
Nu har jeg buden min Haand til Forlig
og er bleven som alle de Andre.

Men tér jeg mig end som en tam Person,
jeg er dog den Gamle derinde,
— jeg ryger kun som den vilde Huron
en Fredspibe med min Fjende.

LÆRKEN.

Det lakked hen mod Pintse, dog laa paa Marken Sne;
endnu var ej Vinteren omme,
tungsindig blev min Sjæl, jeg tænkte: Maaske
vil aldrig mere Foraaret komme!

Den Orm, som i Dvale saa tillidsfuld krøb,
skal evigt den af Muldet bedækkes?
Og Sommerfuglens Larve i visne Blades Svøb,
skal aldrig den af Solstraalen vækkes?

I Nætter og Dage kun Snefog og Regn
og susende Storme fra Norden,
og ej noget Solglimt, og ej noget Tegn,
at Livet skal fornyes paa Jorden!

Da pludselig med Et gennem Stormvinden klang
en zitrende, jublende Trille —
O, det var Naturens Opstandelsessang,
og Sangeren var Lærken den lille!

Ja, Lærken, den lille, bevingede Profet!
Den agted ej den isnende Vinter;
den jubled for den Vaar, som endnu ej var sét,
og sang om Violer, Hyacinter,

om Spiren under Sneen, om det livsvarme Frø,
som rører sig usynlig i Furen;
den sang om det Liv, som aldrig skal dø,
om Aanden, den store, i Naturen.

O lær mig, lille Lærke, saa frejdigt og fro
som Du, førend Vintren er omme,
at syngte profetisk med jublende Tro
om Fremtidens Vaar, som skal komme!

HELLIGKILDEN.

— — —
Gjennem Hedelyng og Sand
under Klinten ved Tidsvilde
slynger sig Helenes Kilde
yndig til den salte Strand.
Med det klare Væld forbinder
Sagnet sig og skønne Minder,
blomstersmykte Krykker finder
Du ved Kildens grønne Rand.

Ført af from, enfoldig Tro,
komme Folk fra fjerne Steder
for i Vældet sig at toe;
Blinde, Halte did man leder:
Vandet, mener man, helbreder,
hellig nævnes Kilden jo.
Febre skal den kunne standse,
give den, som Gigt fortrak,
Kræfter til at gaa og danse;
disse Krykker, disse Kranse
vidne om Helbredtes Tak.

Prunkløs, mellem Blomster vilde,
risler den beskedne Kilde;